

La Revolta de les bases

written by Carles Suárez i Graells | 3 de setembre de 2018

Està en marxa. Es reproduïx en cada debat, recorre cada manifestació. Per votants de tots els partits, sense excepció. Després de mesos de derrotisme i desorientació, s'està canalitzant la Revolta de les bases.

Revolta a favor de mantenir l'objectiu d'aconseguir la independència. No com a objectiu difús per les generacions futures, sinó com a objectiu real per la generació actual.

I com a objectiu prioritari, ja que l'estratègia espanyola implica aconseguir que a causa de la repressió, l'independentisme canviï d'objectius, prioritzant l'alliberament dels presos i la recuperació de l'autonomia i oblidant la independència. Per això, cal evitar caure a aquest xantatge macabre i mantenir la independència com a objectiu prioritari, o Espanya guanyarà sempre!

Revolta en defensa del mandat democràtic del primer d'octubre i del 21 de desembre, quan, cal no oblidar-ho, les forces sobiranistes es van presentar prometent que implementarien el mandat del Referèndum.

Revolta a favor d'un lideratge institucional que sigui transparent i tracti d'adults a les bases. Amb una estratègia realista front l'adversari, que assumeixi els costos de la independència, el caràcter no democràtic d'Espanya i el fet que Europa només intervindrà si els incentius d'intervenir són superiors als de no intervenir. Que exposi les dificultats objectives de crear estructures d'estat mentre es forma part d'un altre estat; i dissenyi la transició de la DUI a la independència real, passant per l'inevitable estadi de dualitat de poders, control del territori i reconeixements internacionals. I si es reben amenaces militars, que es facin públiques.

Revolta contra l'excés de somriures i falta de determinació, quan en els moments claus de la tardor del 17 semblava que hi havia més pànic al desbordament popular que a la repressió espanyola. Que era preferible un autonomisme ordenat a una independència desordenada. Gran error. **La independència serà desordenada o no serà.**

Revolta a favor de mantenir l'agitació popular permanent i no caure en les crides a la desmobilització. Conscients que quan més impacte polític i internacional hi ha hagut, quan més han baixat les borses i escalat la prima de risc, ha estat quan s'ha paralytitzat l'economia, veritable cavall guanyador de l'independentisme. Una vaga general d'una setmana faria caure Espanya com un castell de cartes.

Revolta per desenvolupar una acció exterior republicana, que maximitzi la confrontació diplomàtica i reputacional amb Espanya, presentant-la en l'arena internacional com un estat fallit, estructuralment franquista, amb deficiències democràtiques i sense divisió de poders.

Revolta contra el col·laboracionisme i les actituds reconciliadores amb el Règim del 78, ara en mans del PSOE, i contra la temptació dels cants de sirena per abandonar els objectius polítics a canvi de beneficis judicials.

Revolta contra unes cúpules de partits (i dels mitjans afins) més preocupades pel repartiment de càrrecs autonòmics (i les subvencions) i de gestionar l'autonomisme que d'aconseguir la independència.

Revolta contra les interminables refundacions convergents, la pressió eterna a la resta de l'independentisme per acatar el lideratge del procés malgrat les retallades, quan la majoria de la població independentista és progressista i, alhora, el progressisme és la garantia més gran per ampliar les bases.

Revolta contra la foscor de la cúpula d'Esquerra, la falta d'autocrítica, la falta de coherència entre el programa del

21D i l'acció política posterior; per cedir de forma continuada a la repressió espanyola, per demanar públicament el sacrifici de Puigdemont, per liderar la renúncia de la independència i la reconciliació amb Espanya.

Revolta contra el rol secundari de la CUP els darrers anys; la insuficient pressió als grans partits el passat octubre; l'acceptació de les eleccions colonials del 21D i l'abstenció que va permetre la investidura del govern autonomista. Aquest fet va impedir revalidar el mandat, que la població es posicionés després del gir de 180 graus de les cúpules dels partits, i amb ella, la possibilitat que la CUP ocupés l'espai polític abandonat.

A les bases no se les crida. L'espai electoral que ha quedat orfe no serà aquesta vegada annexionat per l'enèsima jugada mestra, declaració de sobirania o proclama buida.

Les bases s'auto-organitzen, i creen els artefactes polítics convenients per maximitzar l'espai electoral que representen. Les Primàries municipals són un pas, que preferiblement hauria d'arribar també a les eleccions europees del mateix dia.

Però, el més important, és que la Revolta es cristal·litzi també políticament i orgànica en l'àmbit nacional, fiscalitzant l'actuació del govern i exigint o bé el compliment del mandat del primer d'octubre, o bé la convocatòria urgent d'eleccions, tornant a posar al centre del debat la implementació del mandat democràtic per la independència.

Aquest cop, però, amb un lideratge renovat sorgit d'una revolta que és conscient dels errors d'octubre, de la importància d'aprofitar les finestres d'oportunitat i d'anar a fets consumats.

I, sobretot, del convenciment que la independència ni es fa ni es construeix. La independència es proclama i es defensa.